

FOB 04.297

Afslag på visum. Ukorrekte oplysninger om retsgrundlaget for afgørelsen og om praksis på området

En kvinde klagede over at hendes ansøgning om forlængelse af visum var blevet afslået.

FOB 04.297

Ombudsmanden udtalte at han ikke havde grundlag for at kritisere at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på forlængelse.

Forvaltningsret 114.3

Ombudsmanden kritiserede derimod en del af den begrundelse som ministeriet havde givet i afgørelsen, og ombudsmanden kritiserede det forhold at ministeriet i udtalelser til ombudsmanden havde givet ukorrekte oplysninger. (J.nr. 2002-3818-644).

A - der var bosnisk statsborger - indrejste i Danmark den 22. december 2001 efter at have fået visum for 90 dages ophold.

Den 26. januar 2002 indgik A ægteskab med den herboende B og søgte herefter opholdstilladelse på grundlag af ægteskabet under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 7, jf. § 9, stk. 10. Den 11. marts 2002 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på denne ansøgning.

Den 12. marts 2002 blev A's visum forlænget til den 21. juni 2002.

Den 10. juli 2002 indrejste A igen i Danmark efter at have fået et 90-dages-visum med henblik på besøg hos ægtefællen og søgte den 4. oktober 2002 om forlængelse deraf indtil 7. januar 2003 - efter det oplyste med henblik på fortsat besøg hos ægtefællen.

Udlændingestyrelsen afslog samme dag - 4. oktober 2002 - at forlænge A's visum og anførte bl.a.:

"Begrundelse

...

Efter udlændingebekendtgørelsens § 18 kan et visum under en udlændings ophold her i landet, forlænges af Udlændingestyrelsen indtil i alt tre måneders ophold, når der foreligger force majeure, eller når humanitære hensyn eller tungtvejende forretningsmæssige eller personlige grunde taler derfor. Forlængelsen kan dog, medmindre særlige grunde taler derimod, kun ske på grundlag af oplysninger, der ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og kun, hvis formålet med opholdet ikke ændres.

Efter en gennemgang af sagen har styrelsen ikke fundet, at betingelserne for at forlænge dit visum er opfyldt.

Styrelsen har herved lagt vægt på, at der efter styrelsens opfattelse ikke i din ansøgning, foreligger force majeure eller humanitære hensyn.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 4 b, at en udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

Styrelsen har ud fra en samlet konkret vurdering ikke fundet, at der i din ansøgning foreligger sådanne særlige omstændigheder.

Styrelsen har her lagt vægt på, at du har opholdt dig i Danmark fra den 22. januar [rettelig december; min bemærkning] 2001 til den 19. juni 2002, og herefter kun har været udrejst i mindre end 1 måned, før du på ny ønsker 6 måneders ophold her i landet.”

Den 8. oktober 2002 klagede C på A's vegne over styrelsens afslag af 4. oktober 2002 til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Som begrundelse for klagen anførte C bl.a.:

“(…) at hele familien befinder sig i en yderst traumatisk situation, idet (B)'s mor, (…), har været indlagt på (X) sygehus, neurologisk afdeling (…). En uge senere blev (B)'s far, (…), indlagt på (Y) sygehus (…).”

C's brev til ministeriet var vedlagt journaludskrift fra X sygehus hvoraf det fremgik at A's svigermor var indlagt med “hø. sidig hemiparese og global afasi grundet stort ve. sidigt mediainfarkt”. Af en udtalelse af 8. oktober 2002 fra Y sygehus fremgik det at A's svigerfar var indlagt med lymfekræft, at han modtog intensiv kemoterapi, og at han på et senere tidspunkt skulle gennemgå stamcelletransplantation.

Efter det oplyste udrejste A af Danmark den 9. oktober 2002.

Den 16. oktober 2002 rettede C henvendelse til integrationsministeren vedrørende bl.a. visumsagen.

I brev af 1. november 2002 oplyste C ministeriet om at familiens situation var yderligere forværret. C anførte således bl.a. at A's svigerfar fortsat var indlagt, og at hans tilstand var så kritisk at han kun kunne indtage føde gennem en sonde.

Den 21. november 2002 traf Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration følgende afgørelse:

“…

Retsregler

Ifølge § 4, stk. 1, 3. pkt., i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002, må varigheden af et sammenhængende visumophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende visumophold i Danmark og de øvrige Schengenlande ikke overstige tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Ifølge § 18, stk. 1, i udlændingebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 581 af 10. juli 2002, kan Udlændingestyrelsen forlænge udlændingens ophold her i landet til i alt tre måneder, når der foreligger force majeure, eller når humanitære hensyn eller tungtvejende forretningsmæssige eller personlige grunde taler derfor. Forlængelse kan dog, medmindre særlige grunde taler derimod, kun ske på grundlag af oplysninger, der ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og kun, hvis formålet med opholdet ikke ændres.

Ifølge udlændingelovens § 4 b kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde forlænge et visum. Efter praksis kan et visum - som udgangspunkt - forlænges i indtil tre måneder, hvis der er tale om besøgsophold hos ansøgerens herboende ægtefælle, samlever, forlovede/kæreste, børn, forældre og søskende.

Efter praksis er der alene mulighed for, at få forlænget sit ophold med op til tre måneder her i landet efter udlændingelovens § 4 b, én gang på samme grundlag.

Har en udlænding tidligere fået forlænget sit ophold her i landet med henblik på besøg hos sin ægtefælle, vil udlændingen således ikke igen kunne få forlænget sit ophold, men alene kunne indrejse og opholde sig her i landet i maksimalt tre måneder ad gangen efter de almindelige visumregler.

Ministeriet skal i den forbindelse endvidere vejlede om, at det følger af udlændingelovens § 5, at en udlænding, der ikke efter udlændingelovens §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, kun må opholde sig her i landet, hvis udlændingen har opholdstilladelse.

Praksis skal bl.a. ses i sammenhæng med udlændingelovens regler om muligheden for at opnå opholdstilladelse i Danmark, idet visumreglerne administreres på en måde, der er egnet til at hindre omgåelse af reglerne om opholdstilladelse. Det er med andre ord ikke meningen, at en person, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, via visumreglerne får mulighed for at opholde sig længere tid her i landet.

Ministeriet skal i den forbindelse bemærke, at visumreglerne administreres på en sådan måde, at der ikke meddeles visum til ansøgere, hvor der skønnes at være en risiko for, at de efter indrejsen søger opholds- og arbejdstilladelse eller asyl eller på anden måde tager fast ophold eller ophold af længere varighed her i landet.

Ministeriets vurdering

Ministeriet skal herved meddele, at ministeriet ikke finder grundlag for at forlænge (A)'s visum i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Ministeriet har herved lagt vægt på, at (A) indrejste i Danmark den 10. juli 2002 efter at være blevet meddelt visum for 90 dages ophold, og at Udlændingestyrelsen ved sin afgørelse af 4. oktober 2002 pålagde (A) at udrejse af landet senest den 9. oktober 2002, hvorfor der ikke er grundlag for forlængelse efter udlændingebekendtgørelsens § 18, stk. 1, idet (A) således har søgt om og fået meddelt visum i tre måneder, hvilket er det maksimale tidsrum, der kan gives visum i, efter udlændingebekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Ministeriet finder endvidere ikke, at der er grundlag for at forlænge (A)'s visum yderligere efter udlændingelovens § 4 b.

Ministeriet har herved lagt vægt på, at (A) tidligere af Udlændingestyrelsen den 12. marts 2002 er meddelt forlængelse af sit ophold her i landet indtil den 21. juni 2002 med henblik på besøg hos sin ægtefælle. (A) har således én gang tidligere fået forlænget sit ophold her i landet, efter udlændingelovens § 4 b, med henblik på besøg hos sin ægtefælle, hvorfor hun ikke på ny kan få forlænget sit ophold efter udlændingelovens § 4 b, med henblik på besøg hos sin ægtefælle.

Ministeriet har endvidere lagt vægt på, at (A) første gang indrejste i Danmark den 22. december 2001, hvorefter hendes visumophold i medfør af udlændingelovens § 4, stk. 1, 3 pkt., ikke må overstige tre måneder pr. halvår, og at (A) har opholdt sig i Danmark i alle seks måneder i halvåret fra den 22. december 2001 til den 22. juni 2002, samt at (A) allerede har opholdt sig i Danmark i de maksimale tre måneder i halvåret fra den 22. juni til den 22. december 2002.

Ministeriet finder endelig ikke, at der i øvrigt foreligger sådanne særlige forhold, som kan begrunde visumforlængelse.

Ministeriet skal herved bemærke, at den omstændighed, at (A)'s svigerforældre har dårligt helbred, ikke kan begrunde visumforlængelse efter udlændingelovens § 4 b.”

Den 24. november 2002 klagede C til mig over ministeriets afgørelse. Til støtte for klagen henviste C til A's svigerforældres helbredsmæssige forhold. C anførte endvidere bl.a. at A befandt sig i en “alvorlig psykisk nedtur”, og at hun var truet af selvmordstanker.

Jeg modtog endvidere den 25. november 2002 en telefax fra A.

Efter det oplyste stadfæstede Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration den 5. december 2002 Udlændingestyrelsens afgørelse af 11. marts 2002 om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 7, jf. § 9, stk. 10.

I brev af 7. december 2002 oplyste C over for ministeriet at A's svigerfar var afgået ved døden i begyndelsen af december 2002. C beskrev endvidere svigermoderens aktuelle situation.

Den 18. december 2002 gav Udlændingestyrelsen A visum for 90 dages ophold med henblik på besøg hos ægtefællen. Visum blev givet “med tidligste indrejse den 7. januar 2003, henset til ansøgerens tidligere ophold i Schengen”.

I en udtalelse af 23. december 2002 henholdt Udlændingestyrelsen sig til de truffne afgørelser om visum. Ministeriet henholdt sig i sin udtalelse af 14. januar 2003 til afgørelsen af 21. november 2002 og tilføjede:

“Ministeriet skal hertil bemærke, at ministeriets afgørelse er truffet med hjemmel i udlændingelovens § 4, stk. 1, 3. pkt., og § 18, stk. 1, i udlændingebekendtgørelsen samt udlændingelovens § 4 b, og i overensstemmelse med den praksis for meddelelse af visum, som er beskrevet i notat om visumpraksis af 10. december [rettelig 10. september; min bemærkning] 2002, der er sendt til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik.”

Den 17. januar 2003 indrejste A efter det oplyste igen i Danmark på grundlag af et visum for 90 dages ophold.

Den 18. februar 2003 bad jeg Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration om en supplerende udtalelse i sagen og skrev i den anledning bl.a. således:

“Af bemærkningerne til udlændingelovens § 4 b fremgår følgende (Folketings-tidende 1996-97, tillæg A, s. 4782 f):

‘Den foreslåede bestemmelse i § 4 b bestemmer, at en udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengen-land i medfør af §§ 2-4 a, i særlige tilfælde kan få forlænget sin ret til at opholde sig i Danmark.

...

Det bemærkes at besøgsophold normalt forudsættes at kunne afvikles inden for de 3 måneder, hvor en udlænding kan opholde sig i Schengen-området.

Udlændinge med visum, der giver ret til mindre end 3 måneders ophold, kan fortsat i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1, få deres visum forlænget til indtil 3 måneders ophold, når særlige grunde taler herfor.

...

Forlænget besøgsophold i medfør af § 4 b vil skulle meddeles af Udlændingestyrelsen efter gældende praksis. Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge efter gældende praksis bl.a. kan få forlænget deres udrejsefrist ved

ophold hos herboende forlovede, ægtefæller, samlevere, forældre eller børn i indtil 3 måneder. Herudover meddeles udvidet besøgsophold i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald. Der er med § 4 b ikke tiltænkt en ændring af denne praksis.'

Ministeriets oplysning om der efter praksis efter udlændingelovens § 4 b alene er mulighed for *én gang på samme grundlag* at få forlænget et visumophold med op til tre måneder her i landet, fremgår ikke udtrykkeligt af notatet af 10. september 2002. Jeg anmoder om ministeriets bemærkninger hertil.

Hverken praksisnotatet eller ministeriets afgørelse af 21. november 2002 indeholder oplysninger om hvorvidt det er muligt at få forlænget et visumophold i Danmark på et grundlag der adskiller sig fra det oprindelige grundlag. Umiddelbart forstår jeg forarbejderne til udlændingelovens § 4 b således at der efter praksis var mulighed for at få forlænget et visumophold på et grundlag der adskilte sig fra det oprindelige grundlag - altså en situation hvor et almindeligt besøgsophold blev søgt forlænget på andet grundlag, idet der var opstået alvorlig sygdom eller dødsfald. Jeg anmoder om ministeriets bemærkninger hertil.

Formuleringen af forarbejderne til udlændingelovens § 4 b - '[h]erudover meddeles udvidet besøgsophold i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald' - rejser endvidere et spørgsmål om hvorvidt der efter tidligere praksis kunne blive tale om en samlet varighed af et besøg på over seks måneder - altså en situation hvor et almindeligt besøgsophold på tre måneder blev søgt og bevilget forlænget efter ansøgning på samme grundlag og efterfølgende blev søgt forlænget på andet grundlag idet der var opstået alvorlig sygdom eller sket et dødsfald. Formuleringen rejser også et spørgsmål om hvorvidt der skulle være tale om alvorlig sygdom eller dødsfald hos den person der var omfattet af det forudgående besøgsophold, f.eks. en herboende ægtefælle. Jeg anmoder Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration om nærmere oplysninger om den hidtidige praksis for forlængelse af visum i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald; en praksis som der i følge forarbejderne ikke er tiltænkt en ændring af."

Den 14. april 2003 forlængede Udlændingestyrelsen A's visum til den 16. juli 2003.

Den 14. juli 2003 afslog Udlændingestyrelsen en fornyet ansøgning om forlængelse af visum. Denne afgørelse indbragte C den 16. juli 2003 for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

I besvarelse af mit brev af 18. februar 2003 afgav Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration den 12. september 2003 følgende supplerende udtalelse:

"...

De har således anmodet om ministeriets bemærkninger til, at oplysningen om, at der efter praksis efter udlændingelovens § 4 b alene er mulighed for *én gang på samme grundlag* at få forlænget et visumophold med op til tre måneder her i landet, ikke udtrykkeligt fremgår af ministeriets notat om visumpraksis af 10. september 2002.

Ministeriet kan i den forbindelse oplyse, at ministeriet er opmærksomt på, at oplysningen om, at der efter praksis efter udlændingelovens § 4 b alene er mulighed for *én gang på samme grundlag* at få forlænget et visumophold med op til tre måneder her i landet, ikke er medtaget i ministeriets notat om visumpraksis af 10. september 2002. Denne praksis vil blive præciseret i forbindelse med den årlige revision af visumpraksis, der forventes foretaget senere i denne måned.

...

Ministeriet kan endvidere oplyse, at en redegørelse fra en af integrationsministeren nedsat arbejdsgruppe om den fremtidige visumadministration blev offentliggjort den 29. august 2003. Arbejdsgruppen foreslår, at den nuværende meget lempelige adgang til forlængelse af visum fra tre til i alt seks måneders ophold afskaffes, således at der alene i helt særlige tilfælde bør kunne ske forlængelse af et visum ud over de tre måneder, et visum maksimalt kan gives for. Et eksemplar af arbejdsgruppens redegørelse, der ved brev af 29. august 2003 blev sendt til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, vedlægges til Deres orientering.

Arbejdsgruppens redegørelse indeholder oplæg til regeringens overvejelser om et lovgivningsinitiativ på visumområdet.

Efter ministeriets nugældende praksis efter udlændingelovens § 4 b forlænges visa som udgangspunkt med tre måneder til i alt højst seks måneders ophold, hvis ansøgere ønsker at være på besøg hos herboende ægtefæller, forlovede/kæresten, børn, forældre og søskende.

Ministeriets praksis, for så vidt angår kravet om, at der alene er mulighed for én gang på samme grundlag at få forlænget et visumophold med op til tre måneder, skal ses i sammenhæng med udlændingelovens regler om opholdstilladelse og de herved bagvedliggende hensyn.

Har en udlænding tidligere fået forlænget sit ophold her i landet med henblik på besøg hos sin ægtefælle, samlever, forlovede/kæreste, sine børn, forældre eller søskende, vil udlændingen således ikke igen efter praksis kunne få forlænget sit ophold, men alene kunne indrejse og opholde sig her i landet i maksimalt tre måneder ad gangen efter de almindelige visumregler.

En udlænding, der tidligere er meddelt forlængelse af ophold i Danmark efter udlændingelovens § 4 b på grundlag af en ægtefælle, og som er blevet skilt fra denne og gift med en anden ægtefælle, vil dog kunne få forlængelse af ophold i Danmark efter udlændingelovens § 4 b en gang på grundlag af den nye ægtefælle.

Ministeriets praksis er begrundet i det forhold, at en udlænding efter ministeriets opfattelse ikke via udlændingelovens regler om visum, der er beregnet til kortere ophold her i landet, skal kunne opholde sig her i landet i længere tid.

Ministeriet finder således ikke, at en udlænding gennem ophold på visum eller visumfrit ophold med efterfølgende forlængelse af ophold efter udlændingelovens § 4 b skal kunne indrejse og opholde sig næsten uafbrudt i Danmark uden at være i besiddelse af en opholdstilladelse.

Dette vil imidlertid være tilfældet, hvis der gives mulighed for forlængelse af ophold i Danmark efter udlændingelovens § 4 b mere end én gang på samme grundlag.

En visumpligtig udlænding, der er meddelt Schengenvisum for tre måneders ophold med henblik på besøg hos sin ægtefælle, samlever, forlovede/kæreste, sine børn, forældre eller søskende, og som inden udløbet af visummet søger om forlængelse heraf i tre måneder efter udlændingelovens § 4 b med henblik på fortsat ophold i Danmark, vil efter udløbet af det forlængede visum have opholdt sig i alt seks måneder i Danmark.

Efter Schengenreglerne foretages beregningen af, hvor længe en udlænding kan opholde sig i Schengenlandene, ud fra seks måneders-perioder regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Den pågældende udlænding vil således efter Schengenreglerne straks efter udrejsen fra Danmark kunne søge og få Schengenvisum for tre måneders ophold ved påbegyndelsen af en ny seks-måneders-periode.

En udlænding, der eksempelvis indrejser den 1. januar 2002 på et visum meddelt for tre måneders ophold, og som søger og får forlænget sit ophold i Danmark efter udlændingelovens § 4 b med yderligere tre måneder indtil den 1. juli 2002, vil efter udrejsen på ny - efter ansøgning - kunne få tre måneders Schengenvisum regnet fra den 1. juli 2002, hvor den nye seks-måneders-periode begynder, og inden for hvilken udlændingen efter Schengen-reglerne igen vil kunne opholde sig på Schengen-området i indtil tre måneder.

Såfremt udlændingen herefter på ny ville kunne få tre måneders national forlængelse af visummet efter § 4 b, ville udlændingen reelt kunne opholde sig her i landet næsten uafbrudt, hvilket ikke er formålet med visuminstituttet, der skal sikre muligheden for et midlertidigt besøgsophold. En sådan administration af visumreglerne ville reelt indebære en omgåelse af reglerne om opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 5, hvorefter udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, kun må opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Et visumophold på sammenlagt tre måneder inden for en seks måneders periode må efter ministeriets opfattelse i langt den overvejende del af tilfældene anses for tilstrækkeligt til at opfylde formålet med visuminstituttet, nemlig korttidsophold.

De har endvidere anmodet om at få oplyst, hvorvidt det er muligt at få forlænget et visumophold i Danmark på et grundlag, der adskiller sig fra det oprindelige grundlag, herunder eksempelvis hvor der er opstået alvorlig sygdom eller dødsfald.

Ifølge udlændingelovens § 4 b kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde forlænge et visum. Efter praksis kan et visum - som udgangspunkt - forlænges i indtil tre måneder, hvis der er tale om besøgsophold hos ansøgerens herboende ægtefælle, samlever, forlovede/kæreste, børn, forældre eller søskende.

Herudover meddeles forlængelse alene i tilfælde af alvorlig sygdom hos ansøger eller den herboende reference eller dødsfald hos den herboende reference.

Det er således efter såvel den nuværende som hidtidig praksis muligt at få forlænget sit ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald hos den herboende reference.

De har endelig anmodet om nærmere oplysninger om den hidtidige praksis for forlængelse af visum i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald, en praksis der ifølge forarbejderne ikke er tiltænkt en ændring af, herunder om der efter den hidtidige praksis kunne blive tale om en samlet varighed af et besøg på over seks måneder, hvis der var opstået alvorlig sygdom eller dødsfald, og om der skulle være tale om alvorlig sygdom eller dødsfald hos den person, der var omfattet af det forudgående besøgsophold, f.eks. en herboende ægtefælle.

Som nævnt ovenfor kunne der også efter den hidtidige praksis meddeles forlængelse af visum efter udlændingelovens § 4 b i tilfælde af alvorlig sygdom hos ansøger eller den herboende reference eller dødsfald hos den herboende reference.

Efter den hidtidige praksis var hjemlen til at forlænge en udlændings ophold her i landet udover tre måneders visumophold eller tre måneders visumfrit ophold til i alt seks måneder indeholdt i udlændingebekendtgørelsens § 20,

stk. 3, hvorefter Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) i særlige tilfælde kunne forlænge udrejsefristen for en udlænding, der havde opholdt sig her i landet på visum eller visumfrit i tre måneder (udvidet besøgsophold) - bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1984 med senere ændringer.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 4 b blev indsat ved lov nr. 410 af 10. juni 1997, der trådte i kraft med virkning fra den 25. marts 2001 ved særskilt bekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 222, fremsat den 10. april 1997, at udvidet besøgsophold i medfør af § 4 b vil skulle meddeles af Udlændingestyrelsen efter gældende praksis, og at udlændinge efter gældende praksis kan få forlænget deres udrejsefrist ved ophold hos herboende forlovede, ægtefæller, samlevere, forældre eller børn i indtil tre måneder, og at der herudover meddeles udvidet besøgsophold i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald. Det fremgår endelig, at der ikke er tiltænkt en ændring af denne praksis.

Efter såvel den hidtidige praksis som den nuværende praksis kan der ikke ske forlængelse af et visum udover et samlet ophold på i alt seks måneder.

Hvis en udlænding efter at have fået forlænget sin ret til ophold her i landet i op til seks måneder med henblik på fortsat besøg hos en herboende ægtefælle, samlever, forlovet/kæreste, børn, forældre eller søskende inden udløbet af seks måneders perioden retter henvendelse til udlændingemyndighederne og søger forlængelse under henvisning til, at der er opstået dokumenteret alvorlig sygdom hos referencen eller udlændingen selv eller dødsfald hos referencen, vil der efter omstændighederne kunne fastsættes en ny frist for udrejse, der tager højde for eventuel deltagelse i begravelse mv. En egentlig forlængelse af visumopholdet eller det visumfrie ophold er der imidlertid hverken efter loven hjemmel til eller efter praksis mulighed for.

Hvis en udlænding efter at have fået forlænget sin ret til ophold i Danmark i op til seks måneder bliver alvorligt syg, og hvor det ud fra en lægelig vurdering vil være uforsvarligt at foretage en rejse, og hvor udlændingen således reelt er ude af stand til at udrejse af landet inden udløbet af seks måneders perioden, vil der tilsvarende efter omstændighederne kunne fastsættes en ny frist for udrejse, der tager højde for eventuelt behov for akut hospitalsindlæggelse og lægebehandling. En egentlig forlængelse af visumopholdet eller det visumfrie ophold er der imidlertid hverken efter loven hjemmel til eller efter praksis mulighed for.

Ministeriet skal afslutningsvis bemærke, at der efter såvel den nuværende som den hidtidige praksis alene kan ske forlængelse af udrejsefristen udover de seks måneder i tilfælde af sygdom hos ansøger eller referencen. Der vil således ikke kunne ske forlængelse af udrejsefristen i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald hos referencens familie. Der skal derimod være tale om alvorlig sygdom eller dødsfald hos den person, der var reference for det forudgående besøgsophold.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration kan på den baggrund fortsat henholde sig til sin afgørelse af 21. november 2002.”

Ved brev af 16. september 2003 sendte jeg en kopi til C af ministeriets supplerende udtalelse og bad om C's eventuelle bemærkninger hertil.

I brev af 26. september 2003 gav C udtryk for forundring over at ministeriet ikke havde taget konkret stilling til at ægtefællerne befandt sig i et "slags adskilt ægteskab *in perpetuum*".

Den 27. februar 2004 bad jeg Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udlændingestyrelsen om yderligere supplerende udtalelser. I den forbindelse skrev jeg:

“ ...

Jeg beder for en ordens skyld Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration om at meddele mig hvorvidt der efter praksis på tidspunktet for Folketingets behandling af lovforslag nr. 222 (vedtaget som lov nr. 410 af 10. juni 1997) alene var mulighed for *én gang på samme grundlag* at få forlænget et visumophold med op til tre måneder her i landet. Var det på det tidspunkt efter praksis muligt at få forlænget et visumophold flere gange på samme grundlag, anmoder jeg om nærmere oplysninger dels om tidspunktet for praksisændringen, dels om måden hvorpå praksisændringen blev offentliggjort.

Jeg anmoder om at ministeriets udtalelse afgives efter forud indhentet erklæring fra Udlændingestyrelsen.

Af ministeriets udtalelse af 12. september 2003 fremgår endvidere bl.a. følgende:

‘ ...’

Umiddelbart forstår jeg ministeriets udtalelse således at f.eks. sygdom hos *andre* end ansøger eller herboende reference ikke kan danne grundlag for en forlængelse af et visumophold. Jeg forstår endvidere udtalelsen således at der også ved ansøgning om forlængelse af et besøgsophold *ud over tre måneder* skal være tale om alvorlig sygdom eller dødsfald hos den person der var reference for det forudgående besøgsophold.

Jeg anmoder ministeriet om at meddele mig hvorvidt min forståelse af ministeriets udtalelse er korrekt.

For så vidt min forståelse af ministeriets udtalelse er korrekt, rejser der sig andre spørgsmål som jeg ønsker en nærmere afklaring af.

Ministeriets notat af 10. september 2002 om visumpraksis indeholder følgende beskrivelse:

‘4.5. Meddelelse af visum på grund af særlig anledning til besøget

For ansøgere af alle nationaliteter gælder, at der som udgangspunkt meddeles visum, såfremt der i ansøgningen om visum er henvist til en særlig anledning for det ønskede besøg i Danmark.

For ansøgere af alle nationaliteter gælder det således, at der som udgangspunkt gives visum, såfremt der foreligger helt særlige omstændigheder hos ansøgeren eller den herboende slægtning, eksempelvis livstruende sygdom, ønske om deltagelse i et nærtstående familiemedlems begravelse eller mindehøjtidelighed eller deltagelse i store familiebegivenheder herunder f.eks.:

...

Den enkelte ansøgers interesse i at deltage i den aktuelle familiebegivenhed og en samlet vurdering af ansøgers tilknytning til de herboende familiemedlemmer indgår som væsentlige momenter ved skønsudøvelsen.

Efter en konkret vurdering vil også andre - end familiemedlemmer - der har en tæt tilknytning til den herboende person, kunne meddeles visum, såfremt ønsket om at indrejse i Danmark er begrundet i et af ovennævnte hensyn.’

Jeg anmoder ministeriet om at meddele mig hvorvidt der kan meddeles visum til en ansøger på grundlag af helt særlige omstændigheder hos ansøgerens svigerforældre, eksempelvis livstruende sygdom. I bekræftende fald ønsker

jeg tillige oplyst hvorvidt et sådant visum kan meddeles som en de facto forlængelse efter udlændingelovens § 4 b i situationer hvor ansøger indgiver ansøgning herom under et besøgsophold på tre måneder her i landet, og hvor ansøger ellers ville have opfyldt betingelserne ved ansøgning fra hjemlandet. Hvis ministeriets svar herpå er bekræftende, anmoder jeg endvidere ministeriet om nærmere oplysninger om ministeriets overvejelser vedrørende denne problemstilling set i relation til det konkrete afslag på forlængelse af visum.

Da der ikke forelå oplysninger for Udlændingestyrelsen om sygdom hos svi-gerforældrene, anmoder jeg alene ministeriet om en yderligere supplerende udtalelse for så vidt angår den sidstnævnte problemstilling.”

I en supplerende udtalelse af 17. juni 2004 oplyste Udlændingestyrelsen føl-gende:

“ ...

Styrelsen kan oplyse, at der i henhold til styrelsens praksis på tidspunktet for Folketingets behandling af lovforslag nr. 222 (vedtaget som lov nr. 410 af 10. juni 1997) var mulighed for at få forlænget et visumophold (udvidet besøgs-ophold) flere gange på samme grundlag. Det bemærkes dog i den forbindelse, at der i henhold til styrelsens praksis efter en helt konkret og individuel vurdering kunne meddeles afslag på forlængelse af visum, såfremt en udlæn-ning på baggrund af tidligere meddelte ophold i Danmark sammenholdt med en eventuel ny visumforlængelse reelt ville opnå ophold i Danmark, der ikke længere ville have karakter af korttidsophold, således som visumreglerne til-sigter.

Styrelsen kan endvidere oplyse, at følgende bl.a. fremgår af Notat om visum-praksis fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration af 30. sep-tember 2003:

...

På baggrund af ovennævnte har styrelsen siden styrelsens modtagelse af praksisnotatet truffet afgørelser i sager om forlængelse af visum iht. § 4 b, hvor ansøgningen er indgivet efter styrelsens modtagelse af praksisnotatet, i overensstemmelse hermed.

...”

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration oplyste i brev af 24. au-gust 2004 supplerende følgende:

“ ...

Ved udtalelse af 17. juni 2004 har Udlændingestyrelsen oplyst, (...)

Denne oplysning har givet anledning til en gennemgang af et stort antal sa-ger, og ministeriet må på den baggrund konstatere, at den beskrevne praksis ikke var gældende på tidspunktet for ministeriets afgørelse af 21. november 2002.

Ministeriet skal beklage, at oplysningerne om retsgrundlaget for ministeriets afgørelse og oplysningerne om praksis på området i ministeriets tidligere ud-talelser af 14. januar 2003 og 12. september 2003 til Dem således ikke har været korrekte, og at ministeriets begrundelse i afgørelsen af 21. november 2002 ikke har været fyldestgørende. Baggrunden herfor er, at der har været en urigtig opfattelse af praksis på dette punkt i det kontor i ministeriet, der be-handler visumklagesager.

På denne baggrund har ministeriet foretaget en ny vurdering af ministeriets afgørelse af 21. november 2002.

Ministeriet finder efter den fornyede gennemgang af sagen ikke, at (A) skulle have haft forlænget sin ret til ophold i Danmark.

Ministeriet har herved lagt vægt på, at (A) havde opholdt sig her i landet i perioden fra den 22. december 2001 til den 19. juni 2002, hvorefter hun på ny indrejste i landet den 10. juli 2002 på et visum meddelt for tre måneders ophold. (A) havde således på tidspunktet for ministeriets afgørelse den 21. november 2002 opholdt sig ti ud af de foregående 11 måneder her i landet. En forlængelse af (A)'s ophold efter udlændingelovens § 4 b ville på baggrund heraf stride mod såvel visuminstituttets formål om korttidsophold som udlændingelovens § 5, hvorefter udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, skal have opholdstilladelse.

Ministeriet finder endvidere ikke, at der var grundlag for at forlænge (A)'s ophold her i landet som følge af oplysningerne om sygdom hos hendes herboende svigerforældre.

Ministeriet har herved lagt vægt på, at forlængelse af ret til ophold som udgangspunkt alene finder sted, hvis alvorlig sygdom er opstået hos den herboende reference eller ansøgeren, hvilket ikke er tilfældet i denne sag, hvor der er tale om sygdom hos ansøgerens svigerforældre, der ikke var referencer for (A)'s visumophold i Danmark.

Der kan efter en konkret vurdering meddeles visum med henblik på besøg hos en herboende person, som ansøgeren har en tæt tilknytning til, hvis ønsket om indrejse er begrundet i helt særlige omstændigheder som f.eks. livstruende sygdom. Ministeriet har imidlertid ikke fundet grundlag for at forlænge (A)'s ophold her i landet på dette grundlag.

Ministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at den herboende ægtefælle (B) og hans forældre ifølge sagens oplysninger kom til Danmark i 1992, at (B) og (A) har kendt hinanden siden den 26. august 2000, hvor parret mødte hinanden i Bosnien, at (A) indrejste i Danmark første gang den 22. december 2001, og at ægteskabet mellem (B) og (A) blev indgået her i landet den 26. januar 2002 på et tidspunkt, hvor (A) opholdt sig her i Danmark på grundlag af et meddelt visum. (A) havde således på tidspunktet for ministeriets afgørelse af 21. november 2002 alene kendt sine svigerforældre i ca. 11 måneder.

Ministeriet finder på den baggrund ikke, at oplysningerne om svigerforældrenes sygdom i sig selv kan anses for at være en sådan helt særlig omstændighed, der kan begrunde forlængelse af (A)'s ret til ophold, idet (A)'s tilknytning til svigerforældrene - henset til den korte tid hun har kendt dem - ikke kan anses for tilstrækkelig tæt. Det forhold, at (A)'s ægtefælle måtte have ønsket at have hende ved sin side under forældrenes sygdom, kan i den forbindelse ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

De har anmodet ministeriet om at meddele Dem, om Deres forståelse af ministeriets udtalelse af 12. september 2003 er korrekt, når De anfører, at sygdom hos *andre* end ansøger eller den herboende reference ikke kan danne grundlag for en forlængelse af et visumophold, og at der også ved ansøgning om forlængelse af et besøgsophold *ud over tre måneder* skal være tale om alvorlig sygdom eller dødsfald hos den person, der var reference for det forudgående besøgsophold.

Ministeriet kan i den forbindelse oplyse, at det som udgangspunkt kun er alvorlig sygdom hos ansøgeren eller referencen, der kan begrunde forlængelse af visum i op til tre måneder. Ved ansøgning om forlængelse af et besøgsophold *ud over tre måneder* skal der ligeledes som udgangspunkt være tale om alvorlig sygdom eller dødsfald hos den person, der var reference for det forudgående besøgsophold.

Det kan dog ikke udelukkes, at alvorlig sygdom hos andre end ansøger eller referencen under helt særlige omstændigheder vil kunne begrunde forlængelse af visum i op til tre måneder eller ret til ophold efter udlændingelovens § 4 b, hvis ansøgeren og den person, som er alvorligt syg, efter en konkret vurdering må antages at være særligt knyttet til hinanden, og der derfor foreligger en helt særlig anledning til at forlænge en ret til ophold, jf. det nedenfor anførte.

De har endelig anmodet ministeriet om at få oplyst, om der kan meddeles visum til en ansøger på grundlag af helt særlige omstændigheder hos ansøgerens svigerforældre, eksempelvis livstruende sygdom, og i bekræftende fald om et sådant visum kan meddeles som en de facto forlængelse efter udlændingelovens § 4 b i situationer, hvor ansøger indgiver ansøgning herom under et besøgsophold på tre måneder her i landet, og hvor ansøger ellers ville have opfyldt betingelserne ved ansøgning fra hjemlandet, og hvis ministeriets svar på dette er bekræftende, har De anmodet om nærmere oplysninger om ministeriets overvejelser vedrørende denne problemstilling set i relation til det konkrete afslag på forlængelse.

Ministeriet kan i den forbindelse oplyse, at alvorlig sygdom/livstruende sygdom efter praksis kan anses som en helt særlig omstændighed, der i visse tilfælde vil kunne begrunde forlængelse af ret til ophold i Danmark. Der kan således efter en konkret vurdering meddeles visum med henblik på besøg hos herboende svigerforældre, hvis ansøgeren har en tæt tilknytning til svigerforældrene, og hvis ønsket om indrejse er begrundet i helt særlige omstændigheder som f.eks. livstruende sygdom.

Ministeriet henviser i øvrigt til det ovenfor anførte i forbindelse med den fornyede gennemgang af sagen.

...”

Den 1. september 2004 partshørte jeg C over udlændingemyndighedernes supplerende udtalelser. I besvarelse heraf meddelte C den 2. september 2004 en af mine medarbejdere telefonisk at C var utilfreds med at myndighederne ikke tillagde de helbredsmæssige oplysninger vedrørende svigerforældrene betydning ved sagens afgørelse. I øvrigt havde C ikke yderligere bemærkninger til sagen.

Ombudsmandens udtalelse

“Jeg bemærker indledningsvis at min undersøgelse af sagen alene omfatter Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser af henholdsvis 4. oktober og 21. november 2002 om afslag på forlængelse af visum. Undersøgelsen omfatter således ikke andre afgørelser truffet af udlændingemyndighederne.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelse af 21. november 2002 er truffet efter bestemmelserne i § 4 b i udlændingeloven (lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002) og § 18, stk. 1, i udlændingebekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 581 af 10. juli 2002), jf. § 4, 3. pkt., i udlændingeloven. Bestemmelserne har denne ordlyd:

‘§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum.

Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.'

'§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.'

'§ 18. Et visum kan under en udlændings ophold her i landet forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt tre måneders ophold, når der foreligger force majeure, eller når humanitære hensyn eller tungtvejende forretningsmæssige eller personlige grunde taler derfor. Forlængelse kan dog, medmindre særlige grunde taler derimod, kun ske på grundlag af oplysninger, der ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og kun, hvis formålet med opholdet ikke ændres.'

I et notat af 10. september 2002 der er sendt til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, er visumpraksis beskrevet således:

1. Retsgrundlaget

...

Udlændingemyndighederne foretager ved vurderingen af en ansøgning om visum en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt ansøgningen skal imødekommes. Ved denne vurdering sker der en bedømmelse af, om den pågældende vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, eller om den pågældende vil udgøre en sikkerhedsrisiko i Danmark.

Praksis skal ses i sammenhæng med udlændingelovens regler om muligheden for at opnå opholdstilladelse i Danmark, idet visumreglerne bør administreres på en måde, der er egnet til at hindre omgåelse af reglerne om opholdstilladelse. Visumreglerne skal således administreres på en sådan måde, at der ikke meddeles visum til ansøgere, hvor der skønnes at være en risiko for, at de efter indrejsen søger opholds- og arbejdstilladelse eller asyl eller på anden måde tager fast ophold eller ophold af længere varighed her i landet.

2. Grundlæggende betingelser for at et visum kan udstedes

For at et visum kan udstedes, skal følgende grundlæggende betingelser normalt være opfyldt:

a) varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må ikke overstige tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte tre måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen indenfor halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2, 2. og 3. pkt.

...

4. Praksis for meddelelse af visum til særlige persongrupper eller hvor særlige forhold taler derfor

...

4.5. Meddelelse af visum på grund af særlig anledning til besøget

For ansøgere af alle nationaliteter gælder, at der som udgangspunkt meddeles visum, såfremt der i ansøgningen om visum er henvist til en særlig anledning for det ønskede besøg i Danmark.

For ansøgere af alle nationaliteter gælder det således, at der som udgangspunkt gives visum, såfremt der foreligger helt særlige omstændigheder hos ansøgeren eller den herboende slægtning, eksempelvis livstruende sygdom, ønske om deltagelse i et nærtstående familiemedlems begravelse eller mindehøjtidelighed eller deltagelse i store familiebegivenheder herunder f.eks.:

...

Den enkelte ansøgers interesse i at deltage i den aktuelle familiebegivenhed og en samlet vurdering af ansøgers tilknytning til de herboende familiemedlemmer indgår som væsentlige momenter ved skønsudøvelsen.

Efter en konkret vurdering vil også andre - end familiemedlemmer - der har en tæt tilknytning til den herboende person, kunne meddeles visum, såfremt ønsket om at indrejse i Danmark er begrundet i et af ovennævnte hensyn.

...

7. Forlængelse af Schengenvisum og forlængelse af ophold i Danmark

7.1. Forlængelse af Schengenvisum

Ifølge § 4, 3. pkt., i udlændingeloven må varigheden af et sammenhængende visumophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende visumophold i Danmark og de øvrige Schengenlande ikke overstige tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. afsnit 2.a. ovenfor.

Det følger af § 18, stk. 1, i udlændingebekendtgørelsen, at Udlændingestyrelsen kan forlænge udlændingens ophold her i landet til i alt tre måneder, når der foreligger force majeure, eller når humanitære hensyn eller tungtvejende forretningsmæssige eller personlige grunde taler derfor. Forlængelse kan dog, medmindre særlige grunde taler derimod, kun ske på grundlag af oplysninger, der ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og kun, hvis formålet med opholdet ikke ændres.

7.2. Forlængelse af ophold i Danmark

Det følger af udlændingelovens § 4 b, at en udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, i særlige tilfælde kan få forlænget sin ret til ophold her i landet.

Efter praksis kan et visum - som udgangspunkt - forlænges med op til tre måneders ophold i Danmark med henblik på besøg hos ansøgerens herboende ægtefælle, samlever, forlovede/kæreste, børn, forældre og søskende.

Det bemærkes, at det forlængede ophold alene giver ret til ophold i Danmark, og således ikke giver ret til ophold i de andre Schengenlande.'

Efter ordlyden i udlændingelovens § 4, 3. pkt., og udlændingebekendtgørelsens § 18, stk. 1, kan udlændingemyndighederne give visum af op til maksimalt tre måneders varighed. Jeg har derfor ikke grundlag for at kritisere udlændingemyndighederne for med hjemmel i disse bestemmelser at have afslået at forlænge (A)'s visum der var givet for ophold i 90 dage inden den 7. oktober 2002.

Som det fremgår af udlændingelovens § 4 b, kan en udlænding der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

Af forarbejderne til § 4 b fremgår følgende (Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4782):

'Den foreslåede § 4 b bestemmer, at en udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-4 a, i særlige tilfælde kan få forlænget sin ret til at opholde sig i Danmark.

...

Som anført i bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 3, fastsætter artikel 20, at en visumfri udlænding frit kan færdes i Schengen-området i op til 3 måneder i løbet af en periode på 6 måneder regnet fra datoen for den første indrejse i et Schengenland.

Artikel 20, stk. 2 [Schengenkonventionen af 19. juni 1990; min bemærkning], fastsætter i forlængelse heraf, at et Schengenland under ekstraordinære omstændigheder eller i medfør af en bilateral aftale, der er indgået inden konventionens ikrafttræden, kan forlænge en udlændings ret til at opholde sig på dette lands område ud over 3 måneder.

Efter § 20, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 19. af 18. januar 1984, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 683 af 12. juli 1996 (udlændingebekendtgørelsen), kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde forlænge udrejsefristen for en udlænding, der har opholdt sig her i landet i de i § 20, stk. 1 og 2, nævnte tidsrum (udvidet besøgsophold).

Det bemærkes, at besøgsophold normalt forudsættes at kunne afvikles inden for de 3 måneder, hvor en udlænding kan opholde sig i Schengen-området.

Udlændinge med visum, der giver ret til mindre end 3 måneders ophold, kan fortsat i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1, få deres visum forlænget til indtil 3 måneders ophold, når særlige grunde taler herfor.

Forlængelse af visum sker i disse tilfælde normalt mod garanti fra en herboende reference om, at referencen står økonomisk inde for den pågældendes ophold her i landet.

Forlænget besøgsophold i medfør af § 4 b vil skulle meddeles af Udlændingestyrelsen efter gældende praksis. Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge efter gældende praksis bl.a. kan få forlænget deres udrejsefrist ved ophold hos herboende forlovede, ægtefæller, samlevere, forældre eller børn i indtil 3 måneder. Herudover meddeles udvidet besøgsophold i tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald. Der er med § 4 b ikke tiltænkt en ændring af denne praksis.

...'

Om praksis efter udlændingelovens § 4 b har udlændingemyndighederne i de supplerende udtalelser af 17. juni og 24. august 2004 oplyst at der var mulighed for at få forlænget et visumophold (udvidet besøgsophold) flere gange på samme grundlag, men at myndighederne efter en konkret og individuel vurdering kunne meddele afslag på forlængelse af visum hvis udlændingen på baggrund af tidligere meddelt ophold i Danmark sammenholdt med en eventuel ny visumforlængelse reelt ville opnå ophold i Danmark der ikke længere ville have karakter af korttidsophold.

Som det fremgår ovenfor af notatet af 10. september 2002, er det angivet at visumreglerne bør administreres på en måde der er egnet til at hindre omgåelse af reglerne om opholdstilladelse. Tilsvarende angivelse fremgår af forudgående notater af 4. maj 1998 og 18. november 1999.

Den beskrevne praksis kan ikke give mig anledning til bemærkninger.

Som sagen nu foreligger oplyst, kan jeg ikke kritisere at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration den 21. november 2002 stadfæstede Udlændingestyrelsens afslag af 4. oktober 2002 på forlængelse af (A)'s visum. Ved min vurdering heraf har jeg bl.a. lagt vægt på følgende:

På baggrund af oplysningerne om (A)'s ophold i Danmark (fra den 22. december 2001 til den 19. juni 2002 og igen fra den 10. juli 2002) kan jeg ikke kritisere myndighedernes vurdering af at den konkrete eventuelle forlængelse ville stride mod visuminstituttets formål om korttidsophold.

I den supplerende udtalelse af 24. august 2004 har Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration oplyst at der efter praksis efter en konkret vurdering kan meddeles visum med henblik på besøg hos herboende svigerforældre hvis ansøgeren har en tæt tilknytning til svigerforældrene, og hvis ønsket om indrejse er begrundet i helt særlige omstændigheder som f.eks. livstruende sygdom.

Ministeriet har samtidig bemærket at ministeriet ikke har fundet at oplysningerne om svigerforældrenes sygdom i sig selv kan anses for at være en sådan helt særlig omstændighed der kunne begrunde forlængelse af (A)'s ret til ophold, da hendes tilknytning til svigerforældrene - henset til den korte tid hun havde kendt dem (på afgørelsestidspunktet ca. 11 måneder) - ikke kan anses for tilstrækkelig tæt.

Jeg kan ikke kritisere ministeriets vurdering af dette spørgsmål.

Jeg bemærker for en ordens skyld at jeg herved ikke har taget stilling til ministeriets opfattelse hvorefter en eventuel forlængelse - som oplyst af ministeriet den 24. august 2004 - også ville stride mod udlændingelovens § 5 hvorefter udlændinge der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, skal have opholdstilladelse.

Ministeriet har i den supplerende udtalelse af 24. august 2004 beklaget at oplysningerne om retsgrundlaget for ministeriets afgørelse og oplysningerne om praksis på området i ministeriets tidligere udtalelser af 14. januar 2003 og 12. september 2003 til mig har været ukorrekte, og at ministeriets begrundelse i afgørelsen af 21. november 2002 ikke har været fyldestgørende.

Den del af ministeriets begrundelse i afgørelsen af 21. november 2002 der vedrører spørgsmålet om forlængelse af visum efter udlændingelovens § 4 b, var, som det fremgår, ikke korrekt og fyldestgørende. Jeg finder dette forhold kritisabelt. Jeg har samtidig hermed gjort Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration bekendt med min opfattelse.

Herudover har jeg gjort ministeriet bekendt med at det ligeledes er kritisabelt at ministeriet i udtalelserne af 14. januar og 12. september 2003 meddelte mig ukorrekte oplysninger.

Jeg har ikke grundlag for at foretage mig mere i anledning af Deres henvendelse.

..."